

Barbara Cartland

A woman in profile, facing left, is the central figure. She has dark hair styled with a large, ornate floral headpiece. She is holding a small, delicate object, possibly a butterfly or a small flower, in her hands. The background is a warm, golden-yellow color, and the foreground is filled with large, vibrant orange and yellow flowers, likely lilies. The overall mood is romantic and elegant.

Tiivuline võlujõud

Barbara Cartland
Winged Magic
1981

Toimetanud Aili Norberg
Korrektor Inna Viies

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.
Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

© 1981 by Barbara Cartland
All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2002 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10345

ISBN 978-9949-20-082-5

Autori märkus

Linnud on teadlasi juba aastasadu paelunud ja hämmastanud. Keegi ei tea, mispärast osa neist peaaegu vahepeatusteta kolme tuhande miiliseid vahemaid ületavad, samas kui põldpüü ja faasan sünnipaigast üle kolme miili ei liigu.

Märtsis võib Inglismaal vaadelda ülimalt tähelepanuväärset lindude suurrännet. Künnivareste parved, mis öösiti tuhandepealisteks paisuvad, lagunevad kevade saabudes. Võõrtalvitujad lendavad üle mere Skandinaaviasse ja Saksamaale, ent kohalikud künnivaresed hakkavad siinsamas pesi punuma.

Tibatilluke käblik on rändlind, kes sügiseti siirdub Lõuna-Prantsusmaale ning Hispaaniasse, ületab loomupärasele suunatajule tuginedes Vahemere ja Sahara ning sukeldub Aafrika mandri sügavustesse.

Päasukesed lahkuvad septembris ja jõuavad välja Lõuna-Aafrika väikestesse küladesse, et sealt seitsme või kaheksa kuu pärast naasta.

Kust küll pärineb lindude oivaline suunataju, mida kadestanuks nii Cabot kui ka Da Gama?

Esimene peatükk

1882

“*M*ina, sa pead mulle appi tulema!”

Väikese magamistoa uks läks lahti ja tütarlaps tuhis sisse.

Ta oli oma mõttesse nii süvenenud, et ei märganud kõnetatava käitumises paugupealt midagi ebaharilikku.

Kui ta viimaks Mina silmis pisaraid märkas, oli ta üsna jahmunud: “Mis lahti on? Mis sind niiviisi endast välja viis? Nutmine pole sulle omane.”

Ta sööstis tuppa ja kaelustas voodil istuvat ning nägu käte vahele peitvat sõbratari.

“Ütle ometi, mis on juhtunud? Ma pole sind varem sellisena näinud.”

Christine Lydfordi hääli oli murelik ja tema tumedaist silmist õhkus kaastunnet.

Tumeda käharate juuste ja valge nahaga Christine oli äärmiselt meeldiv, ent siiski mitte ilus. Kuid tema veetlevalt üleannetu näoilme võlus enamikku inimestest, kes teda nägid.

Tänu põselohukestele mõjus tüdruk alati naerusuisena ning kahtlemata oli ta Proua Fontwelli Noorte Daamide Seminari populaarseim neiu.

Mina, keda ta oli kõnetanud, neelas pisarad alla, võttis käed näo eest ja lausus murest murtud häälega: “Mu... isa on... surnud!”

“Oh, Mina, kui kahju!” hüüatas Christine. “Aga kuidas ta suri, ja kus?”

“Sain onu Osbertilt kirja,” vastas Mina. “Ta kirjutab, et papal oli mingisugune liivakärbsepalavik. Tal oli olnud ülikõrge kehatemperatuur, ja et selles Egiptuse piirkonnas polnud ühtki kvalifitseeritud arsti, siis suri ta enne onu kohalejõudmist.”

“Kui kahju!”

Christine teadis, et juhtunu on sõbratarile suur hoop, sest Mina ema oli surnud alles aasta tagasi.

Mina oli talle jutustanud, et muserdatud ja õnnetu isa sõitis pärast abikaasa kaotust Aafrikasse metsikut loodust uurima – eeskätt linde, sest ta oli harrastusornitoloog.

Ja Mina pandi kooli.

Tiivuline võlujõud

Keegi oli härra Ian Shaldonile öelnud, et proua Fontwelli kool on kõige parem, mispeale isa saatiski oma tütre Ascotisse, kus koolimaja asus, et ta seal tema tagasitulekut ootaks.

Algul oli Mina üksildane ja kartis teisi tüdrukuid.

Ta oli seniajani koos ema ja isaga Huntingdonshire'i avarustes elanud ega olnud eakaaslastega kuigi palju lävinud.

Seetõttu oli tal hea meel, et Christine Lydford temasse lahkelt suhtus ja peagi said neist head sõbrad.